

hævensen af den paagjældende særlige Forpligtelse, naar man bestemmer, at den først skal ophøre den 1ste Januar 1865. Man bør ikke udstyre det længere, og jeg kan ikke indrømme, at der behøves en særlig Lov for dette Tilfælde. Tvertimod troer jeg, at denne Sags Ordning har sin naturlige Plads i nærværende Lov. Jeg maa derfor særdeles fravaade at gaae ind paa dette Endringsforslag. Hvad det af den samme ærede Landstingsmand stillede Forslag, der findes under Nr. 101, angaaer, troer jeg ikke det vil, som han har meent, tjene til at gjøre Lovens klarere; al fornøden Klarhed ligger i Udvalgets Forslag, da dette utvivlsomt paaligger Eierne at udrede de vedkommende Udgifter. Er det, hvad der ikke er klart, den ærede Landstingsmands Mening, at det skal forbydes Eierne at betinge sig Erstatning, saa vil dette maaskee være en noget betænkelig Indskrænkning i den contractmæssige Frihed, hvortil der i dette Tilfælde neppe er Plads, og det vil dog umulig kunne føre til Maalet. Det af den ærede 3die Landstingsmand for 8de Kreds (Nørsgaard) stillede Forslag under Nr. 100 er aldeles ikke nødvendigt for at gjøre det klart, som han udtrykte sig, at de i § 40 nævnte Brandvæksfaber ikke høre til dem, som der skal gjøres Plads til paa Communiens Bekostning. § 39 angaaer nemlig kun de i § 32 nævnte Væksfaber, og § 40 skjelner selv udtrykkelig mellem de Væksfaber, som Communerne skulle sørge for, og dem, som Private skulle anskaffe og opbevare. Endringsforslaget vil, saavidt jeg skjønner, naar det antages, istedetfor at klare Noget tvertimod bringe Forvirring og Modsigelse ind i Loven. Hvad endelig angaaer det af den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds, (Thalbitzer) stillede Forslag under Nr. 103, skal jeg, idet jeg henholder mig til, hvad jeg derved tidligere har anført, blot bemærke, at det ikke forholder sig ganske, som den ærede Landstingsmand nys anførte, at § 41 kun omhandler dem, der frivillig have anskaffet Sprøiter. § 41 siger nemlig blot: „Har En eller Flere for egen Regning anskaffet Sprøiter,“ og altsaa synes det, at under dette almindelige Udtryk maa meget vel kunne indbefattes ogsaa de Sprøiter, der ere anskaffede ifølge en ældre Forpligtelse, i det Mindste ubelulfer det ingenlunde, at de

Sprøiter, der saaledes ere anskaffede, komme med ind derunder. Jeg seer heller ikke, at der naaes noget Væsentligt ved det stillede Endringsforslag. Det vil jo, saalænge Loven ikke er udkommen, ikke have Betydning, og naar Loven udkommer med de Endringer, som af Udvalget ere foreslaaede, navnlig til § 41, vil det vistnok følge af sig selv, at der ikke længere kan blive Tale om at afbvinge de Hovedgaardseiere, der have Sprøiter, Bidrag til de almindelige Brandvæsensudgifter i Communen. I ethvert Fald maa der jo vistnok, hvis man for større Sikkerheds Skyld dog maatte ansee en Tilføjelse som den af den ærede Landstingsmand foreslaaede for nødvendig, skee en Forandring i Formen, og jeg skal, da Talen er herom, tillige henlede Opmærksomheden paa, at alt Fornødent vil ialtsald opnaaes ved, at der til § 41 bliver foreslaaet en mindre Endring, hvorved Hovedgaardseiernes Sprøiter udtrykkelig nævnes som henhørende under § 41. Skjøndt jeg saaledes ikke har nogen sær Anledning til for Indholdets Skyld at modsætte mig det af den ærede Landstingsmand stillede Forslag, troer jeg dog ikke, at det, som det foreligger, er af den Beskaffenhed, at det nu godt kan antages.

Mosenorn: Jeg vil kun erklære mig enig i, hvad den ærede Ordfører har anført, at Udvalget neppe kan have nogen Betænktheds ved at stille et Endringsforslag til § 41, som gjør det utvivlsomt, at en Hovedgaardseier ved at benytte den der givne Afgang kan fritage sig for Deeltagelse i en Sprøites Anskaffelse. Jeg maa tilstaae, at jeg anseer det for nødvendigt, at Paragraphen faaer en saadan Tilføjelse. Der staaer rigtignok: „Har En eller Flere for egen Regning anskaffet en Sprøite“, og det passer lige saa vel paa Hovedgaardseierne som enhver Anden, men saa staaer der tillige bagefter: „Naar de stille en saadan Sprøite under Tilsyn“, og under et saadant Tilsyn ere, saavidt jeg veed, Hovedgaardseiernes Sprøiter allerede stillede. Der kunde altsaa herpaa bygges en Indsigelse imod, at Hovedgaardseierne ifølge denne Paragraph kunde blive frie for Deeltagelse i Sprøiternes Anskaffelse. Derfor bør der være en Tilføjning, og dens naturlige Plads er ved § 41 og ikke, som